

NAGY VENDEL

LILA MADONNA

IFJÚKORI VERSVÁLOGATÁS

E-KÖNYV

Nagy Vendel

Lila Madonna

MEGJELENT MAGÁNKIADÁSBAN
2016 MÁJUSÁBAN A 87. KÖNYVHÉTRE,
ILLETVE A SZERZŐ 62. SZÜLETÉSNAPIJÁRA, MÁJUS 7-ÉN.

A KIADVÁNY MAGÁNTULAJDON
SZERZŐI JOGOK VÉDIK

ÁTDOLGOZOTT KIADÁS.

KAPCSOLAT:
nagy.vendi54@gmail.com

A KÖNYVET VAKOK IS OLVASHATJÁK OLVASÓPROGRAM SEGÍTSÉGÉVEL.

KÖSZÖNETET MONDOK...

A MEK MINDEN MUNKATÁRSÁNAK,
KI SEGÍTETT E KÖNYV LÉTREHOZÁSÁBAN.

STEKLY ZSUZSÁNAK,
A KÖNYVBORÍTÓ KÉPÉNEK MEGALKOTÁSÁÉRT.
STEKLY ZSUZSA: MADONNA (TÚZZOMÁNC)

CSOMOR HENRIETTNEK,
A BORÍTÓ TERVEZÉSÉÉRT.
A SZERZŐ FOTÓJA (AMATŐR KÉP)

TARTALOM

01. Előszó
02. Gacsályi József: Ajánlás
03. Szekszárdi szüret 2000.
04. Bartinatánc
05. Álom
06. Az ördög hegedűse
07. Anyánk
08. A nyuszi lány húsvétja
09. Év végi gyónás 1999-ben
10. Faddi virrasztó
11. Húsvét ünnepe
12. Jehova tanítás
13. Királyok 1000-tól 2000-ig
14. Kislányom karácsonya
15. Kocsmadal
16. Népszámlálás
17. Novemberi fények
18. Periférián
19. Reinkarnáció
20. Szerelem
21. Teremtés
22. Szinekvanon
23. Akropolisz
24. Sztahanovista
25. Orvosnál
26. Nővérke
27. Számítógép
28. Eszmélés
29. Kislányom
30. Vágy
31. Hit
32. Elborult elmével
33. Édesapám
34. Zúgó folyó partján
35. Tündér
36. Gyermekcacaj
37. Trianon 80 éve
38. Cirkusz
39. Tavasz lesz mégis
40. Ebadta
41. WC-grafiti
42. Ima
43. Vallomás I.
44. Vallomás II.
45. Vallomás III.
46. Virtus
47. Csobogó a szekszárdi Séd patakon 1960-ban
48. FUK-induló
49. 1999. áprilisában
50. Ébredés
51. Rendőrlámpa
52. Alkoholista házassági hirdetése
53. Nekem
54. Lila Madonna
55. Arspoetika
56. Magyarország
57. Csillagpor
58. A víz = H₂O
59. A vincellér igazsága
60. Óda egy meg nem született gyermekhez
61. 30 év után
62. Gyermekkor
63. Háború
64. Könyv és virág
65. Hol volt akkor az Isten?
66. Krúdy után
67. Lányaimnak
68. Bölcsélet
69. Az egység, az egész, és a feleség
70. Arató
71. Életmű
72. A felkelő hold
73. Igaz történet
74. Afrodité tánca
75. Utószó

MOTTÓ: Töredékekből áll össze az élet egésze.

01.

Előszó

Üdvözet az olvasónak.

1954-ben születtem, ebben a kiklopolt, rántothús-alakú országban. 1971 óta írok különböző műfajokban. Az elmúlt harminc év igen meghatározó volt az életemben. Eddig négy antológiában adták ki „sűrű egymásutánban” verseimet. Most az új évezred elején jelent meg első önálló kötetem. Ez azért is nagy dolog számomra, mert sokan kérdezik: „Ki olvas manapság verset?”, hiszen: „A költészet nem pálya.” (Idézve a klásszikusokat.) A film, a videó és a számítógép világában ki olvas manapság? Az elvetemült! Az írást Ordas Iván író, és Kaiser István népművelő biztatására kezdtem el. Cikkeim, verseim napilapokban, hetilapokban, gyűjteményekben jelentek meg.

Magamról annyit, hogy 16 évig műszaki tantárgyakat tanítottam középiskolákban. Jelenleg a Megyei Könyvtárban dolgozom, mint „pedellus”, ezért tevékenységemet „PORTÁRS” irodalomnak nevezem. Én vallom és bizton állítom, hogy a költészet örök. Az emberi gondolatot koszorúba fenni: csoda. A vers számomra majdnem minden! Sok dolog van, amiért még érdemes élni: A család, a könyv, a TV, a halászlé, az újság, az autó, az UFO-k, a nők, a kakaspörkölt, a szerelem, a szex, a sör, a bor, a pálinka, a tanulás, a tanítás, a mozi, a színház és még ezerféle más.

Most pedig tartsanak velem az irodalom világába. Nem fogják megbánni!

Szeretettel ajánlom e könyvet: Szüleimnek, feleségemnek, gyermekeimnek, testvéremnek és barátaimnak.

NAGY VENDEL

02.

Gacsályi József: Ajánlás

Nem sima az út, amely a költészethez vezet, az elindulás pedig végképp merészséget követel. Nagy Vendelnek azonban nemcsak bátorsága figyelemre méltó, hanem az a képessége, ahogy a mindennapok apró mozzanatait, sokszor szürkének látszó jelenségeit is képekké tudja alakítani. Nem bonyolult jelrendszer ez, nem is a magas literatúra méri ki a korlátokat, de mégis tisztességes és tiszta képlet mentén alakulnak a sorok. Annak a bizonyos rögzös útnak a kövei törik verssé a gondolatokat, amely hívja az indíttatást érző embert a nemes próbatételre. Nagy Vendel témaválasztása az, ami elsősorban figyelemre méltóvá teszi ezt az első lépésnek szánt kötetet. A környezet apró képein túl a szekszárdi dombok mindennapjai is megjelennek költeményeiben igen plasztikusan, néhány helyen szinte a tárgyi néprajz szintjén.

A LILA MADONNA versei érthető és primér reagálások a világ dolgaira, amelyek magukba rejtik amaz út bejárásának teljes lehetőségét is. Olvassák ezt a kötetet oly nagy szeretettel, ahogy szerzője készítette!

Szekszárd, 2001. július 16-án.

GACSÁLYI JÓZSEF

03.

Szekszárdi szüret 2000.

Szürepektől hangos a Bartina,
Visszhangozza a Kisbödő,
Gyermekzsivajtól lármás a dombtető.
Tarkálló szőlőn
Piroslik a levél,
Létől duzzadt fürtből
Lomhán csurog a vér.
Ujjával, mint üstdobos,
Bádogon dobol a puttonyos.
Tompán morog a daráló,
Musttal locsolják tengelyét,
Vidámabban lendül a kerék.
Friss csömögét marcangol
A henger a garaton.
Meghal a szem, de
Új élet erjed,
Tüzes szekszárdi bor.
Vérszínben bugyog a kádról a must,
Csillámlik benne a gyertya fénye.
Csattog a prés ütemre,
Lécei közt csordul a lé.
Telik a csobolyó szaporán,
Tőtiklőn zúdul le az új bor.
Feszül az abrincs bilincse,
Hordódongára rásimul.
Mustgáz kluttyan a kotyogón,
Magas a szám a fokolón.
Tompán koppan a lopó az akonán,
Bíbor színű az üvegpohár.
Bársonyos íztől összefut
Szánkban a nyál.
Gőzölgő pörkölt illata száll.
Foghíjas tanyasoron,
A Kadarka utcán
Cefreszagot lehell a
Gaz nőtte pinceszáj.
Régmúlt borok dicsőségéről
Álmodik a must.
A pincemélye szomjazó
Vendégre vár,
Mámoros muslincák
Bódúlt dala száll.

04.

Bartinatánc

Templom előtt zszibongva
Gyűlik össze a nép.
Sok színes szoknya,
Tarka a kép.
És jönnek a lányok, a szemrevalók,
Sárközi lányok, asszonykoszorúk.
S ropják a táncot, a fergetegest,
Talpuk alatt porzik az út.
Pattog a ritmus, a víg zene szól,
Brummog a bőgő, pendül a húr.
Koppan a csizma, toppan a láb,
Perdül a szoknya, nem adja alább.
Messzire hallik a csujjogató,
Eltompítja a víg dudaszó.
Párta helyett menyasszonykoszorú.
Félre a bánat, félre a bú.
Táncra is perdül a sok ifjú pár,
Vidám a kedvük, tombol a nyár.
Roppan a deszka, nem bírja soká,
Hangosan jajdul, nyomja sok láb.
Énekszó csendül, ne búsulj tovább!

05.
Álom

Kárörvendő vigalom
Egy halotti toron.
Én vagyok a ravatalon,
Magamat is sirathatom.
Megruskósodott
Számban a borom.

06.

Az ördög hegedúse

Csikordul a véső
A kemény fában,
S hull a forgács
Az asztal alá...
Perceg a szű magában
- S ha vés a szobrász -
Reszket az odvában.
A gyökér szívja
Az éltető nedvet
- Mint kút szivattyúja -
A leveleknek.
S ha kidől a fa,
Tovább élhet
Az isteni ér,
A gyökér:
Ha van, ki kifaragja!
Tudni kell a görcsben
Meglátni a szépet,
Az egyikből életfa lesz,
A másiktól hallik
Az ördög vonóján a zene.
Igazi Paganini:
„Az ördög hegedúse”.
Nehezen adja
A bodza a formát.
Meg kell látni
A szellem szobrát...

Sikolt a fűrész,
Csusszan a gyalu,
Csendül a muzsika,
Szobor lesz a fából,
Nem pedig tűzifa.

07.

Anyánk

Szűk kicsi utcán
Görbe anyóka
Fiait várja
Éhes a szóra.

Hol? Merre járnak?
Tékozló vággyal,
Korgó gyomorral,
Üres iszákkal.

Cipőjük elnyűtt
Ép-e a testük?
Idő viharában
Megtört-e lelkük?

Kimegy minden este
Utca elejére,
Anyai szíve
Bánattal telítve.

Sok éve várja,
Kapuja tárva,
Minden bűnük
Rég megbocsátva.

Vétkük megbánva,
De mindhiába,
Sírva borulnak
Sötét sírjára.

08.

A nyuszi lány húsvétja

Nyuszi lánynak nagy a füle,
És picike az orra.
Egész nap csak répát eszik,
Nincs semmire gondja.

Ám húsvétkor sűrög-forog,
Sokasodik dolga,
Ellopja a tyúkanyótól
A sok tojást nyomba.

Pirosra festi a tojást
Húsvétra szép sorba,
Tulipános kistaligán
Fűfészekbe hordja.

Kata reggel vígan vár
A sok-sok locsolóra,
Viaszmintás szép tojásért
Jóska meglocsolja.

Nyuszi lánynak ki mond verset?
Nincs ki meglocsolja?
Kata szépen visszacsen
Egy tojást a bokorba.

Jóska a kis nyuszi lányt
Uccu megöntözi,
Piros tojást, hímes tojást,
Tarisznyába teszi.

09.

Év végi gyónás 1999-ben

(Tíz évvel a rendszerváltás után)

Gyónom neked, uram!
Én, aki jólelkű és szelíd
Ember voltam: - Megváltoztam!
Utolsó gyónásom óta: (1989)
Loptam, csaltam, hazudtam és káromkodtam.
Szidtam a rendszert és téged,
Most, mikor megérted a kétezredik évet.
Irgykedtem a jobbakra.
Haragudtam a rosszakra.
Lenéztem a kisebbeket.
Utáltam a kevélyeket.
A pénz rabja voltam.
Mindig másokat utánoztam.
Gondolatban paráználkodtam.
Más házáat és feleségét megkívántam.
Nekem sosem lesz olyan házam...
S politizáltam - politizáltam.
Azt hittem, hogy jobb lesz neked,
S akkor jobb lesz nekem is.
De csalódtam benned is.
„Te tetted ezt, király!”
Ródd ki, mi bűnömért kijár,
S bocsásd meg a vétkeimet.
Én mindenért vezekelek,
Bár minderről nem csak én tehetek!

10.

Faddi virrasztó

Hegyen-völgyön siralom,
Halott van a ravatalon.
András bácsi virrasztja,
Torkát borral locsolja.
Elfogyott sok flaska bor,
Egyre hangosabb a tor.
A dalnok mind vadabbul rikolt,
Ujját csettintve ugrik fel,
Kis termete így nőtt öt centivel.
- Óh borzalom -
„Halál ellen, sej-de
Nincs oltalom”

11. Húsvét ünnepe

Tavaszdován,
Szikrázó víztócsákon
És csipkés ködfátyolon át
Barkázik a bágyadt határ.
Szürke füstöt idézve
Lomhán kolompol,
Hömpölyög hazafelé a nyáj.
Anyja mellett bégetve szalad
A húsvéti bárány.

12. Jehova tanítás

Hat
Hét
Hit
és
Hat
Ne csapd be önmagad.

13.

Királyok 1000-től 2000-ig

Az udvarról,
- Az ajtó kárpitján át -
Behallik a tompa zuhanás,
S hogy valami elgurul
A vérpadon.
István parancsa ez!
- Hisz tudod a törvényt... -
Fejével fizet, ki
Istent, s királyát káromolja,
S nem az új hitért buzgólkodik.
Csupán csak jobb kezét veszíti
Az, ki éhében
Lopni kényszerül.
S ha már király az Istenadta,
- Isten kegyelméből -
Akkor jóságos és igazságos
S kegyes is legyen népéhez.
Az erény így akarja.
Bár hamis az illúzió...
Igaz, kapu- és füstadóval,
Robottal sanyargatja híveit
Mátyás, az Igazságos,
Háromszáz török fejet lövet be
Egy várba a humanista nyomatékul.
Budavárban pedig kutyát vesz
Minden nemes, magának ajándékul.

S a kiskirályok?...
Senki nem szegülhet ellenük.
Télen, ha fázik a kezük,
Egy hirtelen megölt szolga
Vérével melegítik azt.
Állatot és embert ölni
Úri kiváltság, ősi törvény.
A törvény rájuk le nem sújthat,
Hisz ítélőszékben csak
Kiváltságos ülhet.
Nincs bennük hazájukkal
Szemben semmi alázat.
Az urak még mindig vadásznak!

14.

Kislányom karácsonya

Szenteste fellobban
A gyertyák izzó lángja,
Karácsony reggelre is
Kihűl a vaskályha.
Varázsgömböt szorongatsz
Vágyón a kezében,
Csillognak a fények
Álmodozó szemedben.

15.

Kocsmadal

Brazil illatú kocsmában
Iszom az olcsó konyakot.
Mindennap más az íze,
Rossz a város vize.
Ezután csak rumot iszok,
Mert ikes ige,
De attól meg megvakulok.

16.

Népszámlálás

Hivatalnok a lakosságot összeírva
Eljutott több helyre is.
Lábát térdig lejárva
Elfáradt testben és lélekben is.
Egész nap kérdezi:
„Neve, foglalkozása, volt-e katona?”
Ezekből a strófákból
Van már nagy rutinja.
Későre jár az idő.
Még egy nénihez betér.
Gyakorlotta kérdez előre:
„Neve, foglalkozása”, meg efféle.
Az utolsó rubrikán a mamának
Ráncos lett a homloka.
Vallatja az ifjú:
„Volt-e katona?”
A néni szemlesütve mondja,
Válasza utolsó:
„Volt kérem kettő,
Meg egy tűzoltó.”

17.

Novemberi fények

(Halottak napja a szekszárdi újvárosi temetőben)

Meghaltál!
Elmúlt számodra az élet.
Tested talán már semmivé lett?
Elporladt, s akár a hamu
Szürkül lent a sötét mélyben?
S hogy voltál, csupán e rideg
Kőoszlop jelzi csak?
A hantokon apró tüzek gyúlanak,
Pislákolnak, ha lebbenti őket
Lenge őszi szellő.
Bágyadtan bólogat reá
Nagyfejű, fehér krizantén.
Halkan zizzen a kövön a túlevél.
Fenyőfaághoz simul az apró koszorú...
Megnyugszom, s szívemből elillan a ború.
Márványkövön cikázik a mécsesek fénye.
Száz meg száz gyertya ragyog.
Fekete, bársonyos égbolt
Gyűjt hozzá millió csillagot.

18.

Periférián

Csapos vére fröccsen a pultra
Az úri közönség imígyen mulat.
Bambulva bámul a vendég,
Megakad szájában a falat.

Pénzével kérkedik a gazdag,
Fizetés előtt megszökik a szegény,
Azt egyik ezért nem merész,
A másik azért nagylegény.

Az ingyen konyhán
Ha zörög az edény,
Felkapod a fejed, mint
Trombitaszóra a csatamén.

Ha elveszik a pénzed,
Kacagj a szemükbe,
Húzasért döfték a kést
Behorpadt melledbe.

Seblázás, meztelen testedet
Takarja szűzi lepel,
Bokorban születted,
Árokban földelnek el.

19. Reinkarnáció

Akarattal beléd kötnek,
Fagyos földdel meg elfödnek.
Hiába várod a riadót,
A feltámasztó harsonaszót,
Hiába a vasakarat,
Hóhér szegi a nyakadat.
Kérés-e vagy parancsolat,
Hogy lásd előre a sorsodat.
Más életedben kígyó leszel,
Egeret és békát eszel.
A csúszó-mászó létet
Emberként is végigélted.
Az új élet mire való?
Úgyis beléd szakad a szó.
Hamis, csalfa illúzió.

20.

Szerelem

Szeretlek magzatodban,
Szeretlek bájos gyermekkorodban,
Szeretlek diadalmas ifjan,
Boldog felnőttként, nyíltan,
Szeretlek, ha megöregedtél,
Szeretlek akkor is, miután
Ráfátyolosodott szemedre
A halál.

21. Teremtés

Mint nyálkás hulló
Vergődsz a forró homokon
S közben sasnak képzeled
Magad.
Üvöltesz, ahogy az oroszlán
Teszi, ha jó a langymeleg
Alkonyat.
Pedig akár a nyúl,
Olyan gyáva vagy.
Kórosan túlértékeled
Önmagad,
Pusztá léted.
Kevésen múltott,
Hogy az Isten
Emberré tett.

22. Szinekvanon

Ihlet
És
Ötlet.

(E nélkül nem jöhetett volna létre ez a könyv)

23. Akropolisz

Istenek kövei
Kövek Istenei
Isteni kövek
Kőistenek

24.

Sztahanovista

Értekezleten havonta

Lódít egy úr:

„Én huszonöt órát

Dolgozom naponta”

Kérdés reá a felelet:

Ez hogy lehet?

„Egy órával előbb kelek.”

25.

Orvosnál

Mint madarak a dróton,
Gubbasztunk sorsunkba beletörődve,
Várjuk, hogy mi is sorra kerüljünk
Egyszer talán majd.

26.

Nővérke

Aléltan feküdtem
Magas láztól égve,
Ma is emlékszem
Hűsítő kezére,
Mosolygó szemére,
Bársony tekintetére.

Gyógyítani nem csak
Orvossággal lehet.
A medicinától
Csupán elbódulsz.
Hinned is kell,
Hogy meggyógyulsz.

27.

Számítógép

Itt derminál,
Ott totálódzik,
Emitt nekiáll,
Amott föláll.
Itt kiáll,
Ott beáll,
A kőhídnál pedig
Umblaccolják az egészet.

28.

Eszmélés

Urológián ébresztgettek.
Rájöttem, hogy megműtöttek.
Úristen!
Doktor úr!
Nem lesz ebből bajom,
Ha visszajön a
Nyilas uralom?

29. Kislányom

Számomra elképzeltetlen
Talány,
Hogyan rágja majd
Gyönyörű arcodat a
Halál.

30.

Vágy

Olyan szeretnék lenni,
Mint amilyen
Te vagy,
Mindig is olyan szerettem
Volna lenni,
Mint amilyen
Most vagy.
Példákkal előljáró,
Hittel álmodó.

31.

Hit

Régen a templomban
Egyedül ültem
Imámba merültem.
Kik tiltották nekem,
Ülnek most előttem
A padban.

32.

Elborult elmével

Barátomat látogattam a „viccházban”
És ő így invitált engem:
Gyere be közénk, pajtás!
Íme itt egy pap,
Itt egy tanár,
Itt egy elvtárs,
S egy igazgató.
Miért pont te nem lehetnél közénk való?
Apám mesélte egykoron:
Ült dédnagymamám egy széken,
És szép csendesen megőrült a hostelon.
Itt is ülnek sorban,
Mint fecskék a dróton,
Sorsukba beletörődve.
És minden olyan vakítóan fehér...
S a plafonon,
- Ha valakinek orra fröccsen -
Pirosan pötytyözik a vér.
S látom, hogyan eteti társát egy örült,
Kinek nyelve kilóg.
Borsóval teli kanalat töm szájába,
S megfordítja.
Kanalát a társa álla alá tartja
S ami borsó kihullik:
Bekapja.
Fekszik bedeszakázva az ágyban egy úr.
S számolja: minden kutya egy ujj.
Egy kutya, két kutya, három kutya,
Tarka kutya, fehér kutya,
Kutya, kutya, kutya, kutya,
Sok kutya.
Másik meséli a rácsosban:
Kiadtam a kecskének a kertbe
A meleg ebédet, a túrós csuszát.
S mit mondott?
De meleg, de meleg,
Megégek, megégek.
S nyújtja felé a kezét,
Akit kikötöztek.
Vedd elő a bicskád,
Vágd le a kötelet.
Ő hajtotta össze tegnap
Az acélos vaságyat,
Ilyen hatása volt rá a piának.
Két markos legények
Vitték az őrzöngőt a jeges zuhany alá,

És az sem baj, ha ők is vizesek lettek.
Vén öregasszony az ajtóban áll,
Ujjával inti, hogy zárva a zár.
Végül ápoló és kulcs is került majd,
S friss levegő.
Bent maradt a bánat, az ápolt s a felügyelő.
Ott vigyáznak rájuk az őrangyalok
S én örülök annak, hogy kint vagyok.

33. Édesapám

Született,
- Mint bárki más -
Hogy emberré lehessen,
Szerényen éljen, s hogy
Mindenkit szeressen.
Másoknak lámpása lehessen.
Okosnak és butának
Mutatta az utat.
Magára nem gondolt,
Szegény is maradt.

34.

Zúgó folyó partján

Ó, rohanó folyó árja,
Legény indul, csónak várja.
Belerakta iszákjába
Jegykendőjét, szíve párja.

Elmegy ő most messzi tájra,
Hol majd sok új kaland várja.
Elviszi ő mindenét,
Nem hagy itt mást, csak a szívét.

Ó, szikrázó sziklaszirtek,
Mindig csak is őt védjétek.
Az orkántól takarjátok,
Visszatér, ha akarjátok.

Ó, gyors röptű fekete sas,
Messzi földek szülöttje vagy.
Éles szemed rajta legyen,
Segíts neki, hogy visszatérjen.

Ó, rohanó folyó árja,
Vidd őt messze a világba.
Az óceánnál állj meg véle,
Mondd neki: Utadnak vége.

35.

Tündér

Tavaszi szélben
Lenge leányka.
Szoknyája perdül,
Indul a táncba.

Siklik a teste,
Omlik ruhája.
Messzire hallik
Szél fuvolája.

Indul tavaszból,
Szökken a nyárba.
Ősz fuvallatja
Télbe találja.

36. Gyermekekacaj

Katica, Katica,
Karmoljon meg a cica.
Cérnán pamutgombolyag,
Hat cica
Százfelé szalad.
Gyöngyfogak közt
Kacaj fakad,
Gurul, mint a karika:
Boldog lány a Katica.

37.

Trianon 80 éve

Vitt a busz Erdélybe,
Ismerős idegenbe.
Két napja utaztunk
- S még mindig -
Magyarországon voltunk.
Mikor ott álltunk
Mátyás szobránál
Meghatottan, merengve,
Dühöngött Funar
Bosszúért epedve.
Ekkor tépte le
A Magyar zászlót
Kolozsvár polgármestere.

38. Cirkusz

Orra piros
Haja kóc
Ilyen ember
A bohóc.

Egy szál dróton
Kézen áll
Fésűjével
Muzsikál.

A társa
Jól elveri
Söprűjével
Kergeti.

Lisztet szór
A fejére
Tojást üt rá
Ebédre.

39.

Tavasza lesz mégis

Tavasza lehelete árad
A mocskos falak közt,
És kúszik a fény a küszöbre,
Oszlik a homály.
És oszlik a télen
Éhen fagyott macska is
A kert végében.
Nincs már rajta mocskos hótakaró.
Büdös van!
Nem bújik még az ibolya
És nem ontja illatát
Az orgona sem.
A langymeleg szellő
Tegnap még fagyos hideg szél volt.
Csípte az arcot és a kezét.
Mára langyos tavasszá szelídült.
A víztócsa sem erőlködik már
Reggelre megacélozni felszínét.
S az apró álmos ablakok előtt
Kotor a szél,
Egyre csak gyűlik a szemét.
A nap bágyadt melege
Előcsalja az ablakból
A dermedt legyeket.
Körbedöngik a vaját és a mézet,
Egyik megpihen a kenyérbélen
Az asztal tetején.
Gondolja talán:
- Úgy lesz, mint régen -
Jó meleg nyár:
- Ha úgy akarom én. -
Alszik az élet.
De a föld alatt
Duzzad a mag.
A gyököcskék újra kusza,
Lassú táncot lejtnek.
- Az ember szinte elmereng. -
Miért kell mindennek megújulnia?
Lesz-e újra erős Hunnia?
Mi hat rá?
Talán az ima?
Hisz rothasztják hitvány férgek
A tavaszt még.
Azt mondják:
Jobb volt a hideg tél.
Hisz akkor minden

Tiszta és fehér...
Jobb lenne várni még!
Mindenképp nehéz a tézis:
Tavasza lesz mégis.
Bármennyire is erőlködsz,
A föld alól végül előjössz
Szép reménysugár.
S ha úgy akarja az ég is:
Tavasza lesz mégis.

40.

Ebadta

Bunyó közben,
Az udvaron
Váratlanul
Egy hatalmas recsenés,
S a kéz leletyed.
Lóg, mint kitömött
Bábué.
Utána jön csak
Az iszonyú fájdalom,
Aztán a sín és a
Begipszelés.
De semmi vész!
Begipszelt kézzel
Könnyebb a verekedés.

41.
WC-grafiti

Úgy hagyd itt e helyet,
Ahogy találni szeretnéd.
Löttyints egy kis vizet
Itt hagyandó maradványod után,
Hogy a föld gyomra
Jobban megemészthesse,
Mint a tiéd.

42.

Ima

Hiszek a jóban.

Hiszek a szóban.

Hiszek a hitben.

Hiszek a szeretetben.

Hiszek a szerelemben.

Hiszek a tudásban.

Hiszek a boldogságban.

Hiszek a megbocsátásban.

Hiszek a feltámadásban.

Hiszek az örökkévalóságban.

Hiszek az egy igaz istenben,

Kit mindegy hogy: Allahnak

Buddhának

Jehovának

Vagy Jézusnak

Neveznek.

Ámen.

43.

Vallomás I.

A neved csengése
Fogott meg először,
Bársonyosan dalolt fülemben,
Mint mormota, ha neszez.
Utána láttam meg csak a nőt.
Meleg szobámban merengve
Lehunyorom a szememet,
S visszarévedek minden mozdulatodra.
Ó, azok a bársonyos cicaszemek,
S a rájuk csukódó édes szemfedelek.
Lágyan fogom a kezedet.
Látom, hajad kibomlik
És pajkos tincs hull homlokodra.

44.

Vallomás II.

Gondold csak el...
Ifjúkorunk elmúlt!
Miért zaklat, nyomaszt
Még mindig a múlt?
Miért nem csitul el
Őszülő szívünk?
Miért bugyog benne
Még ifjan a vér?
Honnan tudod azt,
Hogy ennyi csak az élet?
Vágyad, életkedved
Minden semmivé lett?
Nézd, hova tűnik el
Az ősz-kusza felleg,
Hisz még ablakod előtt
Nyílik a rét.

45.

Vallomás III.

A tánc bódító ritmusára
Álmom talán valósággá válhat.
Láttam: düh dúlta fel orcádat,
És tested megmerevedett.
Lágyan fogtam a kezedet.
Szememmel összevillant
Szigorú tekinteted.
Arcodat vágytól hevülten
Érintettem akkor,
S szerelmemet fényévnnyire
Lökted el magadtól.

46.

Virtus

Versenyben áll
A juhász és a paraszt,
Szamarat előbb
Melyikük szalaszt?
De csökönyös ám
A szamár,
S mint a cövek:
Egyhelyben áll.
A gazda szürkéjére
Sandít.
Hogyan ugraszthatná
Meg a Bandit?
De a rusnya állat
Csak áll,
S veszni látszik
A fogadás,
A gazda tekintete
Kópé villanás.
A juhász szeme
Izgalomtól bandzsi.
Ostorral a szamár
Farka alá csördít:
„Fogsz te menni, Bandi!”

47.

Csobogó a szekszárdi Séd patakon 1960-ban

A Kiskulacstól lefelé jövet,
A Séd patak felett
Egy kőhíd ívelt át.
Ki arra sétált, hallgathatta
A béka muzsikát.
Történt egy holdvilágos éjszakán,
Hogy a hídkorláton át
Beleesett a patakba
Egy illuminált.
Ült a csobogóban,
Az angyalok ölében,
S fejére folyt a víz.
Szájában megkeseredett
A bor íz.
Míg a vízben vidáman pancsikált,
A rendőr megsokallta,
S lekiált:
„Ne lármázza fel a csendes éjszakát!”
S jött a válasz:
„Jó a víz, gyere le te is, pajtás!”
Megdöbbentő a csend,
Nyomasztó a hallgatás.
A szerv még egyszer zordan szólt:
„Jöjjön fel az elvtárs!”
A lehűtött testből felfortyant az indulat,
Majd méreggel teli a vádaskodás:
„Nem elég, hogy belelöktél,
Még le is pisálsz?”

48.

FUK-induló

Refrén:

Menjünk egy túrára a FUK-kal,
Jobb lesz százszor mint az IBUSZ-szal.
Jutalmad nem maradhat el,
Élményekkel gazdagabb leszel.
Tekints a táraidra kérlek,
S játsszál vidáman velünk
Dalolj, ha úgy akarja kedved,
Énekeld a FUK-osok dalát.

1. vers:

Megy az úton át egy vidám társaság,
Bátor és merész, mindig tette kész.
Valaki kiáll a hosszú sor elé,
S büszkén kiált a barátja felé.

Refrén

2. vers

Alföld síkjai, hegyek szirtjei,
Várnak már ránk várak romjai.
A sok jó barát, a tűzön s vízen át
Énekli majd a FUK-osok dalát.

Refrén

Ez volt az első, '70 években megjelent vers, mely pályázatot nyert. A Szinkron együttes megzenésítette és évekig játszotta. Rádióban is többször hallhattuk.

49.

1999. áprilisában

Füstszagú kocsmában
A vizele kövén
Feküdt egy görény.
Alkoholtól és dohánytól
Bűzösen, nyugósen
És hányt!
Fekve, mint az ökör,
Ha kérődzik,
És évődik,
Hogy az idő, az idő
Hogy száguld el,
S visz egy-egy darabot
Az életéből.
A diszkó fényes,
A tükörgömb forog.
Pofon csattan a ruhatárban,
Ha nem adod oda a kabátod,
S meglátod:
Ki marad végül a barátod.

50. Ébredés

Ködös-hűvös a reggel
Álmos még a macska is,
Ablakomon élesen
Koppan egy kavics.

A függöny behúzva még,
Takarja a hajnalt.
Átsejteni a Napot.
Ébren vagyok.

Ólomcipőben járt az éj,
De gyorsul most már az idő.
Betör a ragyogás.
Hová ez a rohanás?

51.
Rendórlámpa

Állj, ha piros.
Várj, ha sárga.
Ha zöld...
Siethetsz az iskolába.

52.

Alkoholista házassági hirdetése

Sör

Bor

Pálinka

Lehetek-e boldog?

Jeligére, a hirdetőbe.

53.

Nekem

Nekem nem ágyaznak a Markóban.
Az a pénz is jó lenne a markomban
- Szép magyar bankóban -
Mit másnak levonnak adóban.

54.

Lila Madonna

Tőled kaptam a szerelmet.
S az asszonyi öl melege
Akkor még bájos nagylány
Bátortalan ölelése volt tán.
S most lányodról fested a képet,
Mit sok évvel ezelőtt
Nekem is megígértél.
S nem látod a színét annak,
Mi a kemencéből kisült,
- Hisz az egész egy bíborszínű ragyogás -
Csak akkor, ha kihűlt a festék.
S a rézlemez pattogása volt
Számodra a legnemesebb égi zene,
A Szférák zenéje.
Mikor megégetted kezéd
Az izzó zománccal,
Az is mennyei kéj volt,
Hisz nemes az anyag.
Kiállításokon a halk fuvolaszót
Felváltotta a szívünk hangos dobogása.
Meghatottan álltunk a nemes körben,
Lila színben pompázott a Madonna
Ült ölében a kisdéd a glóriával.
Kis kékfejű szögön lógott a kép,
S feszült keretében a bőr.
Felkaptam a fejemet,
Mint űzött gímszarvas a vadászkürtre,
Ha keríti a hajtó,
S szívében felhangzik a riadó.
Úgy feléledt bennem minden,
A múlt, a rossz, meg a jó,
És elcsitul a szó.

55.

Arspoetika

A dolgokat csinálhatja bárki,
De!
Meggzületni, s meghalni
Helyettem nem tud akárki.

56.

Magyarország

Az asztalon gőzölög még
A vasárnapi finom ebéd.
A sült húsos tálon ott
Illatozik egy szelet
Kiklopfoltt rántott szelet.
Maradék a sok közül,
S majdnem kerek.
- Kivehetem?
Kérdi legkisebb lányom.
S mivel gyermekeim száma három,
Legott három szeletbe vágom.
A középsőt veszi ki a picike.
Nézegeti, s ízibe ez jut az eszébe.
A kört, ha három szeletbe vágom,
Magyarország alakú rántott hús
Lesz a tálon.
Mily fantáziadús a képzelet:
Az talán véletlen lehet,
Hogy Magyarország alakú
A rántott szelet?

57.

Csillagpor

Ímhol a kép...
Elkészült végre egészen,
S keretében feszül a vászon.
Rézdróton lóg,
- Mint akasztott ember -
Ettől talán többre érdemes.
Vajon meghal-e a festmény,
Ha megszáradt rajta a festék?
Vagy csak azután él igazán?
Hiszen elméddel érted,
És a szíveddel érzed,
S ecsettel fested a szíved baját.
Több éve már.
Fested a múltad, padlás rejtekén,
Lelked mélyén él még a remény.
Serceg a sörte, és ha a
Meboldogult sertés átérezhetné...
Hogy míves munka készül általa.
Mikor festesz, szeretném fogni a kezedet.
Érezni a mozdulatot...
Mitől lesz az a fess kis folt ott?
S hogyan húzod a vonalakat?
- Sejtteni a ködön át az erdőt -
Tudom, sorsoddal nem vagy elégedett.
Többre hívtátál, de talán nem is éred meg,
Hogy megismerjék művedet.
Csillagpor vagy!
A mindenség apró része.
Mely, ha egybeörvénylik
Hatalmas csillaggá elegyül,
S ha magas hőfokra hevül,
Szupernóvaként felrobban,
Energiaát árasztva szétterül.
S apró porszemként újra küzdhetsz...
- Egyedül.
Így vagy te egy porszem,
A nagy tömeg izzó része,
Mely a munka lázában hevül.
Talán léted holnapra már
Az űr végtelenjébe repül.
Te nem lehetsz ott sem egyedül.
Pontokból áll a halmaz,
- Láss csodát-
S tekints a képre!
Töredékekből áll össze
Az élet egésze.

58.

A víz = H₂O

Tudósaink bőszen azt állítják:
„Ma már tudjuk!”
Ámbár csalfa az illúzió.
Ma úgy tudjuk!
Ez a helyes konklúzió.
Hisz még azt sem értjük,
Hogyan tud ennyi mindent
Ez az egyszerű elem?
Egyszer folyik, csobog és csörgedez.
Frissítőként is magadhoz veheted.
Felüdíti, megtisztítja testedet.
El sem képzelheted nélküle az életed.
Hisz innen indult minden.
Az egysejtű lény is a vízben fogant,
A folyamat igen hosszú,
Embert alkotott az evolúció.
Máskor kemény, mint a kő.
Éles, vágni is lehetne vele,
És szúr, akár a tör, a jégcsap,
S csendül, mint kristálypohár,
Ha reped a rianás.
A fagyott folyó elbírja nehéz lelkedet.
Majd hirtelen gőzzé válik, ha hevíted,
Ereget nehéz, szürke ólomfelleget.
S a mozdonyt, malmot, kalapácsot is
Elbírja, ha kell, ereje teljében.
Milyen csodálatos is a víz.
Egyszer folyik, másszor megfagy,
Majd elpárolog.
Íze, színe, hangja, energiája, alakja, súlya,
Éltető ereje van.
Ételként is fogyaszthatod.
Csiklandozza nyelvedet zamata,
Ha gőzölög a leves.
Télen kemény, mint a kő.
Sziklaként zuhog és megtelik vele a jégverem.
Ha befagy a tó, elbírja testedet,
Csilingel és csattog a rianás,
S mily erő, összenyomja a jég a csónakot.
Elsőpri házadat a lavina,
Zuhog, tombol, ködöl a Niagara.
Messzire hallik robaja.
Bölcsen hömpölyög medrében
A Nílus és a Duna.
S milyen rettenet, ha árad a Tisza.

Erő és szépség sugárzik,
S nézd, milyen szelíd egy pohár víz.
Enyhíti, oltja szomjadat.
A cserép virág felébred, ha tányérjába
Éltető nedűt csepegtetsz,
S a nedves földből kikel a mag.
Ha jó a december, a milliói hókristály,
Behinti a fenyőt.
Fehéren csillámlik a hó, ha a szánkóval
Szalad a ló.
Csilingel, hogy ha folyik a patak.
Zúg, ha lezuhan a zuhatag.
Durrog, csattog a jég,
Duruzsol a gőz a fazékban,
S mindennek felveszi az alakját.
Nézd meg ónos eső után a fákat
És a kerítés drótját.
Barlangokban évmilliókig
Cseppkristályt alkot.
Az Alföldön gémeskút bólogat.
Úszik a hajó a vízen.
M megbújik csendesen a barlangi patak,
Melyből dacosan mosod ki az aranyat.
Hisz az aragnál többet ér egy tiszta ér!
A világ nagyon ráfizet,
Ha ezentúl boltban,
Zacskóban vesszük a vizet.

59.

A vincellér igazsága

Útból,
Kútból,
Senkit
Nem szabad
Kizárni.

60.

Óda egy meg nem született gyermekhez

Mit érdemel az a bűnös,
Ki megölte gyermekét?
A kérdésre mi a felelet?
Bölcs ember nem lehetek.
Hisz becsületem sem folt nélkül való,
És hát emberszeretetről
Szólhat-e az olyan, aki ölt?

Vidám kislány lehattél volna te is.
Vagy bohém kisfiú.
Játszhatnál a réten és a mezőn.
Kergethetnél színes pillangókat,
S ha tüske bökné az ujjadat,
Néznél szenvedőn.
Látom, hogyan menekülsz az anyaméhben,
Taszítod kicsiny kezeddel a vasat,
Hogy ne csípjen meg,
Mi reád tátogat.
Bújnál egy kis sarokba el,
De feléd idegen kéz nyúl,
S elveszi pöttömnyi életed.
Miután a félelem az örületbe kergetett,
Darabokban szedik ki eltépett testedet.
Mostanában sokat gondolok rád,
S beszélek hozzád.
Tudod-e, mi az élet?
Mi a lélek, és miből lesz a lét?

Hisz még azt sem tudjuk,
Miből van a méz.
Milyen csodálatos is a világ!
Mostanában egyre többet gondolok rád.
Iszonyú a felismerés:
Soha nem hallhatom
Kacagni csengő hangodat.
Nem fonhatok szőke hajadba szalagot,
S lány hullámokat.
Nem húzok rózsaszín lábacskádra kiscipőt.
Soha nem nyílik ki szemedben
Az értelem, a rácsodálkozás.
Soha nem szólal meg csöppnyi szád,
Csacsogva, bűgva nem mondasz: Apát.

Mit érdemel az a bűnös,
Ki megölte gyermekét?
Élnie kell, és nehéz a lét!
Hamis érvekkel nyugtatgatja
Háborgó lelkiismeretét.
S mindig az agyában forog egy gondolat:
Meg kell születnie annak, aki megfogant.

61.
30 év után

Ha valamelyőnk
Előbb meghalna,
Én kiköltözöm
A Rúzsamájba.

62. Gyermekkor

Régi a vakolat,
Málladozó már,
Rajta kopottas
Sárga a máz.
Lyukacsos kockáiról
Azt gondoltam:
Kekszből van a ház.

63.

Háború

Házunk fölött
Húznak el a gépek.
M megbújik a félelem
A szoba sarkában.
Eltűnődöm a félhomályban:
Milyen tűz lehet most
Szerbiában.
Miért sír a bosnyák kislány?
Mert nem szabad Bosznia!
Kit érdekel ez Amerikában?
Elvágjuk Mónika múltjában,
Kit érdekel, mi van Szerbiában?
Billy gyerek elhibázta:
Nem szexbombát kellett volna
Dobnia a világra.

64.

Könyv és virág

Szép volt a lány,
Üde a teste,
De a szelleme oly sivár.
Az ifjúi hév
Elnéz sok hibát.
Okulásként az ajándék,
Könyv és virág.
Elmaradt a frigy.
Ki érti?
Rájön erre hamar egy férfi.
Tenyerem homlokomra csapom,
Jobb lett volna ajándékul,
Az aranyláncom.

65.

Hol volt akkor az Isten?

Hol volt akkor az Isten?
- Kérdi barátom -
Mikor meghalt a lányom?
Hol volt akkor az Isten,
Mikor meghalt apám és anyám,
Hatalmas, tátongó űrt hagyva maga után.
Talán így tett próbára,
Hogy mennyit bírok?
Olyankor előkerül minden titok.
És málladoznak a hajdan volt
Kemény betonfalak,
Mert nem bírják az idő múlását
És a savas esőt.
A szenvedély legyőzi a szenvedést.
Vannak olyanok, akik bírják a kint.
Az nem bosszant, ha szóval bántanak.
Büszkeségemet nem sértheti.
Azt nézem, ki mondta, és reá mi készteni.
Lehányt falú vécében
Miért szülnek magzatot?
Apró keze, szája lila-kék a hidegtől,
S a fénytől ordít az ivadék.
Ebből a véres, mocskos kupacból
Hogyan fejlődik tovább az emberiség?
Az anya, ha nem dobja
Reklámszatyrostól kukába,
Elküldi otthonról gyermekét,
S nem néz utána, éhes-e vagy álmos?
Mosdania kell?
Kit érdekel!
Bokorban születél, s árokban földelnek el.
S a kutyák húzgálják elaszott testedet.
Örülhetsz, ha fényesre kopott
Koponyádat megleled.
Hamvoidat nem használják el,
Mint vegetát.
Hol volt akkor az Isten,
Mikor mindez történt?
Felelj hát!
Hisz Isten szeme mindent lát.
Vagy talán lehunyta a szemét?
Papok mondják a szószéken:
- Hamis próféta vagy -
Nem hirdeted az örökkévalóságot.
De ki az az örült, aki örökké szeretne élni?
Barátomat visszahozták a halálból.

Nagy fényességet látott,
És békét, megnyugvást érzett.
Találkozott szeretteivel,
És már nem is akart igazán élni.
Meg is halt hamarosan, 59. évében,
Nyugodjon békében.

66.

Krúdy után

A körbehányt, düledező falú
Kocsmák mellett várnám
A régi szeretőket idéző
Ötvenes nőket,
Kik kapuzárás előtt érzik a kéjt.
Azt hiszik, örökre így is marad majd.
Érzem a múltó idót, s az anyáskodó
Nők karjai közt felejttem a múltat.
Hisz ők azok, akik adni akarnak.
Barna ölükben moccan a süppedő idő.
Ajkukon a korholó szó is simogató,
Hisz vártak egy gyertyafényteli esten,
A Krúdyt idéző szép vacsorán.
S nem jöttem, mert az ablakból
Egy másik nő nézett le rám,
Hívott szóval és bús tekintettel.
Áhítózó, ropogó kerevettel.
És nem mentem, mert féltem,
Hogy rájössz:
Nem vagyok ifjú titán már,
S ma már sokkal könnyebb
Húségesnek lennem,
Mint ifjú koromban.

67.

Lányaimnak

Langyos éjben
Bolyongok a félhomályban.
Kerüli szememet az álom.
Belesek a szobába,
Hol három,
Édesen szuszogó
Kupac van az ágyon.
Három pici lányom.
Álmodjatok.
Álmodokat vigyázza apátok.
Szépség, erő, akarat
- E szentháromság -
Legyen tulajdonságtok.
S ha itt az idő,
S megértetek
Ti fészket elhagyók:
Repüljetek.

68.

Bölcselet

Régen, hogyha gyerek született,
Az biztos, hogy fiú volt
Az Istenadta,
Másként nem is lehetett.
Mert a másik csak leány volt.
Kit a törvény számba se vett.
Miután a fiú felnőtt,
Lett belőle ember!
S így bölcselkedett:
Az ember az ember,
Az asszony az asszony,
S az asszony az nem ember.

69.

Az egység, az egész, és a feleség

A templomban, színed előtt
Könnyű kimondani az „Igent”.
De nehéz a Te követednek
Lenni, Uram!
Gyónni pedig nem fogok,
Titkaimat, bűneimet, vágyaimat
Nem mondom el senkinek.
Adott az Isten
Szép füvelő mezőt,
Tarkáló rétet,
Hú szolgát,
Szép feleséget.
Így alkotunk
Egységet és egészet.
Mert a félbevágott
Almával
Könnyebben elbánik
A féreg.

70.

Arató

Az asszony kivitte délben
Urának a meleg étket.
Pendült a kasza,
S hús enyhely után nézett.
Miután túl volt az ebéden,
A gatyá korcát oldozta serényen,
Füstölgött magában ekképpen:
„Milyen ember az,
Akinek bicskája és
Szeretője nincsen?”

71.
Életmű

Életemben semmi sem sikerült,
És minden túl sokba került.
S ha majd a végén
Végleg elbukok,
Be kell vallanom, hogy
Kutyát és gyereket
Nevelni nem tudok.
Hamarosan nyugdíjba vonulok,
A ilyenkor az ember nekilát,
Hogy halálba igya magát.

72.

A felkelő hold

Sötétből sejlik a sápadt sugár,
Vérszegény és oly halovány
A sejtelmes hold.
Máskor fényesebb,
Csak most eltakarja
A csalóka felhő.
Hajadat lebbenti
Pajkos szellő.
Utánad nézek remélve:
- Az ember mily esendő -
Bent a falakhoz simulva
Feszülnek a képek.
Farkaszemet nézve
Velem és az idővel.
Mintha elbújnának a síkban,
Szerényen, akárcsak Te.
Képekben látom az arcod,
Lebegve a magasban,
Mint sirály, ha röppen
A víz felett suhogva.
A legenda szerint
Ősi harcos csatabárdjával
Megsebezte a tündöklő holdat.
S most a vérszegénységtől
Oly halovány.
Ha meggyógyul, újra
Fényesen ragyog majd.

S az új hold egyszerre vetül
A téli tanyákra,
A Volent öbölre,
A ladikra és a fákra.
S megvilágítja
Álmodozó lelkedet.

73.

Igaz történet

Egy tavacska hullámzott
A kert végében,
Nyáron ötven kacsá
Lubickolt vizében.
Történt egyszer, hogy a néne
Kacsát akart sütni ebédre.
Nógatta az apót,
Menjen le a tóra,
Fogjon meg egy szárnyast,
Kész lesz harangszóra.
Az öreg hallgatott az anyóra,
Rögtön sietett is le a tóra.
Sáros volt a partja,
Megcsúszott a lába,
Belebukott arccal a pocsétába.
Elunta a várást az öreg néne,
Eredj kis unokám,
Szólt a kis legényre.
Nézd meg öregapád,
Hol késik, mi végre?
Fenem a kést,
A víz is lobog már,
Fuss öregapádért,
Hozza azt a gácsért.
Szalad a legényke,
Jön is vissza mindján,
Milyen ing volt a nagyapán?
Reggel kiöltözött a szép
Kockás ingébe!
Zsörtölődik a néne.
Akkor jó, mert ott úszik
A tó közepébe.
Az anyja csudáját
A vén hülének,
Ilyenkor fürdik,
Mikor a kacsák még élnek?
Nem tudta a balga,
Hogy az ura, szegényke,
Holtan van a vízben,
S kacsá a kezében.

74.

Afrodité tánca

Íme a szobor!
Fémbe szilárdult szellemed lelke,
S dobban a szív,
Ha bronz fénye csillan.
A tenger hűvös leheletét,
Hozza a szél.
Sószagú szellő nyomja a melled.
Ragyog a Nap.
Visszacsilámlik a vízről a fény.
Égeti a bőrt és a szívet.
Aranynarancs ragyog az ágon.
Csordul belőle isteni nektár.
Hűvös kristálykehelyben
Kínálják Neked,
Hogy enyhítse szomjadat.
S akkor elindultál felém.
Szikrázó habokkal játszott a napfény.
Megannyi villám cikázott...
Melyet Zeusz szórt egykoron.
S körtáncot lejt a három Grácia
A parti homokon.
Kendőjük lobog, afroditéi testük után.
Kifeszítik a habfehér leplet,
Akár Nauszike, a parti fővenyre.
Pajkos, jó szagú szellő
Űzi a gördülő habokat,
S hullámok nyaldossák a fehér köveket.

75.

Utószó

Minden elítéltnek joga van ahhoz, hogy az utolsó szó jogán elmondhassa bíráinak vagy bírálóinak mentségeit.

Aki eljutott az utolsó versig, biztosan valami véleményt, valamilyen ítéletet fog mondani erről a könyvről. Ha pedig úgy olvasta, akár egy újságot szokás - hátulról kezdve -, akkor talán ellapoz előre is.

Valahol olvastam:

„Becsülöm magamat annyira, hogy azt a kezdet, amely az avatatlanság lendületével vájkál a versben, egyetlen szó nélkül félretoljam. De becsülöm a verset is annyira, hogy ha e kéz a személységemre is rálegyint, kíméletlenül számon kérjem a közelítés alázatát.”

Aki bírál, tudnia kell, hogy mit bírál. Engem a jó szándék vezetett. Örülök, hogy időt szakítottak arra, hogy elolvasták e könyvet. Magamat adtam, magamból adtam Önöknek valamit. Megpróbáltam józan paraszti ésszel és egyszerűen írni. Kerültem a fennkölt, fellengzős, magasztos stílust. A közérthetőség számomra elsődleges. Az ember után sok minden úgysem marad. Talán egy-két gondolat, vagy íme ez a könyv!

NAGY VENDEL

Köszönetet mondok:
Szekszárd Megyei Jogú Város Önkormányzata Művelődési Bizottságának,
hogy a könyv megjelenését támogatta.

© Nagy Vendel
2001

A könyv borítóján Stekly Zsuzsa tűzzománc képe látható.

ISBN 963 440 337 9

A Szerző magánkiadása.

A nyomdai munkákat a VÖLGYSÉG NYOMDA, Bonyhád készítette.

Nagy Vendel a Szerző fotója